

ning af, at de af Statistisk Departement foretagne Beregninger er foretaget i en tendentiøs Hensigt, maa jeg aldeles bestemt værge Departementet derimod. Med Hensyn til det ærede Medlems Udtalelser om, at der var stillet forkerte Spørgsmaal, og derfor havde man ogsaa faaet gale Svar, maa det være tilstrækkeligt at sige til det ærede Medlem, at Departementet naturligvis har faaet det ærede Medlems Lovforslag tilstillet med Anmodning om, at Departementet vilde foretage en Udregning af, hvilke Udgifter dette Forslag vilde medføre, sammenstillet med de Udgifter, som følger af Aldersrenteloven. Det er et selvfølgeligt Spørgsmaal, det eneste, der kan stilles, naar man overhovedet vil have Oplysning om, hvad dette Forslag vil komme til at koste, sammenstillet med den Lovgivning paa dette Omraade, under hvilken vi lever. Da der saaledes er spurgt rigtigt, nærer jeg heller ikke nogen som helst Tvivl om, at der ikke blot er svaret objektivi, saaledes som Departementet altid gør, men ogsaa fuldt og helt rigtigt. Det ærede Medlem kommer derfor til at lade disse Tal, som er angivet af mig paa Grundlag af Departementets Udregninger, blive staaende.

Det nytter ikke, at det ærede Medlem møder op her og forsøger paa at fortælle, at han har løst det Problem, hvor Pengene skal komme fra, naar han siger, at han har ikke noget imod, at der sker en tilsvarende Forøgelse af den direkte Skatteudskrivning, thi det ærede Medlem ved særdeles vel, at de direkte Skatter er oppe i en Højde og har været det gennem mange Aar, som gør det overmaade vanskeligt for ikke at sige umuligt at dreje Skatteskruen en Omgang til. Hvad Konsekvensen deraf eventuelt kunde blive, vil det ærede Medlem kunne faa Oplysning om, hvis han læser den Tale, som hans Partifælle, Borgmester Jensen holdt i Københavns Borgerepræsentation ved Budgetbehandlingen, hvor Borgmesteren gjorde Rede for, hvad Konsekvenserne af en Forøgelse af de direkte Skatter vilde blive for Københavns Kommune. Jeg tror derfor ikke, at denne Anvisning vil vise sig at være synderlig frugtbar.

Hedegaard: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Holger Larsen) mente, at vi fra vor Side skulde have erkendt, at Taksterne i Aldersrenteloven var utilstrækkelige. Jeg maa protestere mod denne Udtalelse, vi mener ikke, de er utilstrækkelige.

Det ærede Medlem henviste til den Brændselshjælp, som blev gennemført for nogen Tid siden, men det blev jo udtrykkelig sagt den Gang, at denne Brændselshjælp ikke havde nogen som helst Forbindelse med Aldersrenteloven som saadan, og at Hensigten dermed kun var i Overgangstiden at yde en midlertidig Hjælp. Man maa dog huske paa, af hvilken Art Understøttelsen er. Naar man vil have en vederlagsfri Understøttelse — og det er jo efterhaanden saa godt som alle i dette høje Ting enige om, der bør være —, kan Understøttelsen ikke blive saa stor, at de gamle kan leve som Velhavere, det kan kun blive en Understøttelse af en saadan Art, at de kan leve under forsvarlige Forhold. Og jeg mener, at dette er opnaaet ved den gældende Aldersrentelov. Efterhaanden som vi kommer gennem Overgangsaaene, tror jeg ogsaa, at de gamle vil føle sig tilfredsstillede ved Loven.

Det forekommer mig at være et mærkeligt Tidspunkt at komme med Forslag om meget store Forhøjelser af de faste Satser, som jo er vedtaget for kort Tid siden. Forslagsstillerne kan dog formentlig ikke være blinde for, at Krigstidens Højkonjunktur er forbi, og at vi er inde i en Nedgangsperiode. Man taler om, at Satserne ikke maa gaa ned, og det vil altsaa sige, at Aldersrentenyderne skulde være de eneste Mennesker i Samfundet, som skulde blive oppe paa de Takster, de var kommet op paa under Krigstidens Højkonjunktur. Det kan jeg dog ikke se, der er nogen Grund til. Og naar det ærede Medlem anviser til Dækning af Udgifterne en Forøgelse af Formueskatten og af de direkte Skatter, tror jeg, det ærede Medlem skulde forsøge at gaa ud i Landet og spørge ogsaa sine egne Partifæller, om de tror, der er nogen som helst Mulighed for i Øjeblikket at gennemføre en Forøgelse af de direkte Skatter. Det er Tiden ikke til, og det vil det ærede Medlem sikkert i den kommende Tid faa at høre ogsaa af sine egne Meningsfæller.

Jeg er enig med den højtærede Indenrigsminister i, at der ikke er nogen Grund til at komme ind paa Lovforslagets mange Enkeltheder. Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen sagde, at det ender altid med nogen Forbedring for de gamle, og hermed tænkte det ærede Medlem sikkert paa: naar Indenrigsministeren og det ærede Medlem havde forhandlet nogen Tid. Jeg er ikke ganske klar over, hvad det ærede Medlem mente med denne Udtalelse; jeg mindes i hvert Fald ikke nogen Forhandling mellem Indenrigsministeren og det ærede Medlem, der har